

Gergely Edó

Monyómesék

Illusztrálta Kürti Andrea

Koinónia
Kolozsvár • 2012

A KICSIMONYÓK

Lujzi finoman megbökte Samut. – Azt hiszem, most érkezik, súgta. Samu össze-rezzent. Nem tudta, mit illik érezni ilyenkor, de ő félt, rettenetesen félt. A hold fénye éles sugárban vetült a cseréprésen keresztül éppen az ő, finom diólevelekből vett ágyukra. Lujzi kitakarózott, felhúzta a hálóingét, és a fehér fényben domborodó hasacs-káját nézte. Az lassan hullámozott, mint valami aprócska tó tükre. Samu végre megszólalt, hangját akármelyik repedt fazék megirigyelhette volna:

– Lujzim, velem most mi lesz? Khm, akarom kérdezni, én most mit tegyek? – Hozd ide a fél mogyoróhéjat a homokkal, a másik fél mogyoróhéjba önts egy kis meleg vizet. Úgy, most pedig gyűjts gyertyát, és told kicsit félrébb a cserepet. Erre a világra hozom a kicsikénket, s annak kell őt fogadnia, amiből ez a világ van. Puha homok, meleg

vizecske, tüzezske, és jó friss levegő. No meg természetesen a mi ölelésünk, mosolygott Lujzi, mint valami tündérmonyó. Samu, miközben a Lujzi útmutatásai alapján végezte a dolgát, sűrű verejtéktörölgetések közepette azon gondolkodott, hogy talán bizony az ő aszszonya is jár a Vágottszeművel abba az óvóházba, vagy hova, hogy ennyi mindent tud. De sokáig nem töprenkedhetett, mert már el is kezdett Lujzi hasán a hullámozás körkörössé válni, és a köldöke körül felerősödni. – Most, most gyere ide, szólott Lujzi gyöngéden, mindjárt kinyílik a köldököm és kimászik rajta a mi kicsi monyónk. Amire kimondta, a köldöke közepében már meg is pattant egy picis rész, és egy incurpincur, borzas, fehér fejecske jelent meg a nyílásban. Samu úgy állt ott, mint aki csodát lát, és hirtelen nem is tudta volna megmondani, hogy a Mennyorszámban, vagy inkább Meseországban érzi magát. Talán mindkettőben egyszerre. – Egy kis vízimonyó fiúcska, sóhajtott, miközben ragyogó szemekkel bámulta a karjában szuszogó kis szörgomolyát. De Lujzi nem hagyta sokáig sóhajtozni. – Gyere, tedd őt most a szívemre, és bújj te is ide mellénk. Samu óvatosan, mint aki a világ legdrágább kincsét tartja a kezében, Lujzi mellkasára helyezte a picis monyót. De amire ő is odabújt volna melléjük, ismét hullámozni kezdett a hasacska. Erre már Lujzi is csodálkozva pislogott a köldöke felé, ahonnan most egy kis, narancssárga fejecske bújt elő. – Egy kis kulcslyukmonyó lány, mosolygott a frissensült anyuka. – Gyere, tedd őt is a mellkasomra, bújjunk össze mindannyian. Aztán majd megfürösztöd, s utána lefekteted őket a puha, homokkal bélelt bölcsőbe. Úgy tedd őket, hogy lássák a gyertya fényét,

ez fontos. Samu hallgatta Lujzi duruzsoló hangját, de a szavak csak nehezen jutottak el a füléig. Eddig csak sejtette, hogy vannak csodák, de most már biztosra tudta, ott szöszmötölt kettő is kicsi asszonya meleg mellén.

Egyik reggel nagy mozgolódásra ébredtünk. Kicsisüsü és Nagysüsü puccba vágva, hupikékék fényes kékre suvickolva, Hókuszkók fésült szemöldökkel masírozott kifelé, úgy tűnt, teljes békében. – Hát ezek meg mikor barátkoztak össze, és hová vonulnak ilyen díszmenetben, ráadásul ilyen korán?, motyogtam még álmosan. – Képzeld el, anya, az éjjel megszülettek a kicsimonyók –, magyarázta a kisfiam, aki cseppet sem tűnt álmosnak –, s mindig, amikor kicsimonyó születik, a házban lakó haragosok kibékülnek. Még kábán hunyorogtam a reggeli fényben eltűnő babanéző menet után, amikor a padlás lépcsőjéről finom csengettyűkacagások gurultak be a szobánkba.

